

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **S.**, s miestom podnikania **P.Ž.**, IČO: X., právne zastúpenej JUDr. V.J., advokátom, so sídlom **M.Ž.** proti odporcovi **P.Ž.**, so sídlom **V.Ž.**, IČO: X., právne zastúpenému JUDr. I.M., advokátom, so sídlom **H.Ž.**, o **zaplatenie sumy 82,87 Eur (2 496,50 Sk) s príslušenstvom**, na dovolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 4. februára 2009, č. k. 13Cob/55/2008-81, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky **o d m i e t a**.
Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd v Žiline rozsudkom z 8.8.2007, č. k. 11 Cb 380/2006-52 žalobu zamietol. Konštatoval, že v konaní nebolo zistené, že by medzi účastníkmi neexistovala dohoda o potrebe výmeny vadného čapu riadenia. Nepreukázaná však zostala skutočnosť, či medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy o dielo, teda či navrhovateľka akceptovala skutočnosť, že vada bude vykonaná s úhradou alebo naopak, či navrhovateľka s vykonaním opravy súhlasila s tým, že sa bude jednať o bezplatnú záručnú opravu. Preto sa súd v konaní zaoberal tiež ďalšou súvisiacou otázkou, a to prípadným preukázaním vzniku bezdôvodného obohatenia na strane odporcu v prípade, ak navrhovateľka síce s výmenou čapu súhlasila, avšak predpokladala alebo žiadala bezplatnú výmenu v rámci záruky. Ako už bolo vyššie preukázané, v tomto prípade súd zistil, že záručná doba na vozidlo skončila pred uplatnením

tejto vady, a teda táto oprava nemohla byť posudzovaná a uskutočnená ako bezplatná záručná oprava. Ak však medzi účastníkmi nedošlo k dohode o vykonaní diela, ktoré by predstavovalo opravu vadného čapu riadenia a k dohode o cene, nedošlo by medzi účastníkmi ani k uzavretiu zmluvy o dielo. Preto by v tomto prípade prichádzalo do úvahy vyporiadanie účastníkov podľa zásad upravujúcich bezdôvodné obohatenie. Navrhovateľka tvrdí, že bezdôvodné obohatenie na strane odporcu vzniklo vo výške 2 496,50 Sk, čo predstavuje celú cenu opravy, vrátane materiálu a práce. V tomto prípade by výška bezdôvodného obohatenia na strane odporcu predstavovala rozdiel medzi plnením, ktoré odporca od navrhovateľky prevzal a plnením, ktoré navrhovateľke výmenou čapu poskytol. Vzhľadom k tomu, že medzi účastníkmi nebol preukázaný právny vzťah zo zmluvy o dielo, nemožno v tomto prípade akceptovať vyporiadanie zmluvného vzťahu tým spôsobom, že by navrhovateľka uhradila odporcovi celú cenu opravy podľa cenníkových cien prác a materiálu. V tomto prípade by podľa zásad vyporiadania bezdôvodného obohatenia mohol odporca požadovať len to, o čo sa zhodnotilo vozidlo navrhovateľky. Vadný čap riadenia sa totiž spracovaním stal súčasťou vozidla a bez tohto čapu by vozidlo bolo nepojazdné, a teda nefunkčné. Navrhovateľka by teda mohla v konaní uplatňovať len rozdiel medzi tým, čo odporcovi uhradila a tým, o čo sa bezdôvodným obohatením prijatým vo forme vykonanej opravy a zhodnotenia vozidla sama obohatila. Na preukázanie týchto skutočností však navrhovateľka súdu žiadne dôkazy nepreukázala a takéto skutkové tvrdenie v konaní ani nevzniesla. Dôkazné bremeno ohľadom preukazovania výšky bezdôvodného obohatenia pritom zaťažuje navrhovateľku, ktorá je povinná súdu predložiť alebo navrhnúť vykonanie takých dôkazov, z ktorých bude možné výšku bezdôvodného obohatenia na strane odporcu zistiť. Žiadne takéto dôkazy však navrhovateľka v konaní neprodukovala, a teda výšku bezdôvodného obohatenia, ktorú požaduje, nijakým spôsobom nepreukázala. V súvislosti s vyjadreniami navrhovateľky, respektíve jej právneho zástupcu treba tiež upozorniť na rozpor, ktorý je v týchto vyjadreniach obsiahnutý. Navrhovateľka na jednej strane tvrdí, že si voči odporcovi uplatnila ústnu reklamáciu vady - vadného čapu riadenia a žiadala uskutočnenie bezplatnej opravy a na druhej strane tvrdí, že o vade nevedela, s výmenou nesúhlasila a o výmene sa dozvedela až pri preberaní vozidla. Tieto dve skutkové tvrdenia navrhovateľky sú v príkrom rozpore a navzájom sa vylučujú.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľky je v celom rozsahu skutkovo a právne nedôvodný. Navrhovateľka svoje skutkové tvrdenia nepreukázala. Nebolo zistené, že by odporca bol povinný vadu odstrániť bezplatne a nebolo

ani zistené, že na jeho strane vzniklo bezdôvodné obohatenie v navrhovateľkou tvrdenej výške. Preto súd návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací rozsudkom zo 4.2.2009, č. k. 13 Cob 55/2008-81 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Na odôvodnenie rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, z ktorého vyvodil dostatočné a správne skutkové zistenia, na ktoré aplikoval správne právne predpisy a dospel k vecne správne právnemu záveru. Keďže odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v celom rozsahu, vrátane tej časti, ktorá sa týkala odôvodnenia nepreukázania vzniku nároku navrhovateľky na vydanie bezdôvodného obohatenia od odporcu a jeho výšky, odvolací súd sa podľa § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil len na skonštatovanie vecnej správnosti dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a v odôvodnení svojho rozsudku na ne odkázal. Odvolací súd v odôvodnení poukázal na to, že výmenu čapu riadenia navrhovateľka nenamietala, teda táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná, pričom relevantným bolo posúdenie otázky, či táto oprava - výmena čapu riadenia bola alebo nebola opravou záručnou. V posudzovanom prípade navrhovateľka nepreukázala, že išlo o záručnú opravu. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že 2-ročná zmluvná záruka začala plynúť dňa 14. októbra 2004 a mala uplynúť dňa 14. októbra 2006, avšak k jej predčasnému skončeniu došlo už dňa 30. mája 2005, ako vyplynulo z dôkazov založených na č. 1. spisu 43 a 45.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala navrhovateľka prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote dovolanie, v ktorom uviedla, že jej ako účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a tiež, že konanie je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.

Podľa navrhovateľky nesprávne posúdenie veci odvolacím súdom, ale aj prvostupňovým súdom, spočíva v tom, že súdy sa nezaoberali jej prednesmi a argumentáciou v celom ich prezentovanom rozsahu, pričom opomenutie sa týkalo takých skutočností, ktoré boli a sú pre rozhodnutie súdov podstatné. Poukázala na to, že zo znenia odseku 3 Záručných podmienok C. vyplýva, že zánik práv zo záruky pri nedodržaní predpísaných intervalov servisných prehliadok nastáva iba v prípade, ak vo veci je preukázaná vzniknutá porucha, nedodržiavanie predpísaného intervalu servisných prehliadok,

ako aj príčinná súvislosť medzi nedodržiavaním predpísaného intervalu servisných prehliadok a vznikom poruchy. Teda povedané inak, že porucha vznikla iba preto, že neboli dodržané predpísané intervaly servisných prehliadok. Odvolací súd sa však v napadnutom rozhodnutí touto podstatnou skutočnosťou podaného odvolania vôbec nezaoberal, iba konštatoval, že sa stotožnil so závermi prvostupňového súdu. Takýto postup súdov podľa dovolateľky urobil z odseku 3 Záručných podmienok C. opomenutý dôkaz.

Navrhovateľka v dovolaní ďalej uviedla, že „z predpísaných postupov pri úsilí o dosiahnutie práva v súdnom konaní (zásadám spravodlivého procesu), vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) treba zrejme rozumieť tak, že v spojení s O.s.p. musí byť daná účastníkovi nielen možnosť navrhnúť vykonanie dôkazov a vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a nielen povinnosť súdu účastníka vypočuť, ale tiež povinnosť súdu, pokiaľ na ne neprihliada, vo svojom rozhodnutí vyložiť, z akých dôvodov (s poukazom na hmotnoprávne predpisy, ktoré aplikoval a právnym záverom, ku ktorým na skutkovom základe dospel) neprihliadol na poukázanú hmotnoprávnu úpravu prezentovanú účastníkom. Ak to súd neurobí, je jeho rozhodnutie zaťažené vadami, ktoré musia byť kvalifikované nielen ako porušenie všeobecných procesných predpisov (O.s.p.), ale sú tiež v rozpore s ustanovením čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ústavného práva účastníka na spravodlivý súdny proces“. Podľa názoru navrhovateľky odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, ktorým sa prvostupňový súd ani nezaoberal. Týmto postupom jej súdy odňali možnosť konať pred súdom a neumožnili jej prezentovať vlastný pohľad a hodnotenie tohto dôkazu. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhovateľka navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a priznal jej právo na náhradu trov konania.

Odporca vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že navrhovateľka prípustnosť dovolania odôvodňuje ustanovením § 237 písm. f) O.s.p. a tým, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal na to, že od samého začatia súdneho konania v predmetnej právnej veci bola navrhovateľka zastúpená právnym zástupcom, ktorý spísal návrh na začatie konania a zúčastňoval sa všetkých pojednávaní, tak na Okresnom súde v Žiline, ako aj na Krajskom súde v Žiline. Navrhovateľka ako účastník konania bola v konaní riadne zastúpená a neobstojí preto jej tvrdenie, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Ďalej uviedol, že k právnym záverom v napadnutom rozhodnutí dospel Krajský súd v Žiline, ale aj Okresný súd v Žiline na základe vykonaného rozsiahleho

dokazovania vo veci a po dôkladnom oboznámení sa a vyhodnotení vykonaných dôkazov. Nesúhlasil preto s tým, že navrhovateľke bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky zamietol, keďže nie sú dané dôvody na podanie dovolania podľa ust. § 237 a nasl. O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania zastúpená advokátom (§ 240 ods. 1 a § 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania proti tomuto rozhodnutiu v zmysle § 238 O.s.p. nie je daná.

Vzhľadom na uvedené dovolanie navrhovateľky môže byť prípustné iba vtedy, ak by konanie, v ktorom bol napadnutý rozsudok vydaný, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Uvedené ustanovenie totiž stanovuje, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak je konanie súdu, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, postihnuté niektorou z väd uvedených v predmetnom ustanovení. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p.

Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa ust. § 238 O.s.p., ale so zreteľom na obsah dovolania sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ust. § 237 O.s.p. Citované ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval

vyľúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa navrhovateľky je dôvodom prípustnosti jej dovolania vada spočívajúca v odňatí možnosti konať pred súdom podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Naplnenie znakov tejto vady vidí v tom, že súdy sa nezaoberali jej prednesmi a argumentáciou v celom ich prezentovanom rozsahu, pričom opomenutie sa týkalo takých skutočností, ktoré boli pre rozhodnutie súdov podstatné. Týmto postupom jej súdy neumožnili prezentovať vlastný pohľad a vlastné hodnotenie dôkazu a odňali jej možnosť konať pred súdom.

Navrhovateľkou vymedzené dôvody dovolania nenapĺňajú pojmové znaky vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., pretože pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ust. § 18 O.s.p. účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv.

O vyššie uvedený prípad podľa ust. § 237 písm. f/ O.s.p. v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že všeobecný súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľke neznemožnil uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov. Súčasťou obsahu práva na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je povinnosť súdu reagovať na každý argument účastníka konania. Povinnosťou súdu je dať v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že odvolací súd v rámci odvolacieho konania v predmetnej právnej veci si neosvojil právne posúdenie výsledkov dokazovania z pohľadu dovolateľky, nemôže viesť k záveru o porušení dovolateľkou označených základných práv zaručených v ústave a dohovore.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľky spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, keďže sa v konaní vyskytol podľa jej názoru „opomenutý dôkaz“ v súvislosti s odsekom 3 Záručných podmienok C., treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo o sebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných väd (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a väd hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). I z týchto dôvodov je možné dovolanie podať iba v prípade, keď je prípustné.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dovolanie odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní navrhovateľka nebola úspešná, preto právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo odporcovi (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však odporcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, keďže v tomto konaní si náhradu trov dovolacieho konania neuplatnil (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 151 ods.1 O.s.p.).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2009

JUDr. Beata Miničová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.